

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și Administrația
CLUJ
Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. NUMĂRUL 21-22.
Sâmbătă 17 August 1935.
Apare săptămânal sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei
Numărul 1 Leu

Fiii Mariei

Dumnezeu a binevoit, în nemărginita lui milostivire, să se coboare din strălucirea măririi vecinice în mijlocul nostru. A luat firea noastră cu toate slăbiciunile ei, afară de păcat. A suferit o viață întreagă lipsuri și mizerie, batjocură și osteneală, foame și în urmă răstignire, ca să devină fratele nostru, tovarăș de suferințe în această tristă închisoare care e viața. Fiul lui Dumnezeu s'a făcut și fiu al Mariei ca să poată deveni mielul de jertfă rânduit de Tatăl ceresc pentru mântuirea noastră din păcat. În sânul Mariei s'a format trupul de jertfă a lui Isus Hristos, prin ce ea devine Maica lui Dumnezeu și a noastră. Prin Hristos devenim și noi fii ai lui Dumnezeu, tot prin el devenim și fiii Mariei. Același Isus de pe cruce în clipele cele mai dureroase, prin Sf. Ioan ce era de față, ne o dă nouă tuturor de mamă. Maria nu cunoaște margini în revărsarea binefacerilor sufletești și trupești. Biserica ne învață că Sf. Fecioară ne iubește atât de tare cum nici noi înșine n'am putea-o face. Ea este nădejdea păcătoșilor, scăparea celor pierduți, mângâierea tuturor întristaților, limanul celor bântuiți de viforul ispitelor. Ea este ajutorul săracilor în orice mizerie, nădejdea și scăparea sigură a oricărui păcătos ce aleargă sub puternica ei ocrotire. Nenumăratele locuri de pelerinaj din toată lumea ne dau cea mai vie dovadă de binefacerile împrăștiate din belșug asupra atâtor păcătoși și neputincioși. Sunt cunoscute multele minuni ce le face ea la Lourdes în Franța. Laudele ce curg din comoara bisericii și din inimile evlavioase sunt pe cât de multe pe atât de frumoase. E numită: „Steaua dimineții“, „Trandafir tainic“, „Lumina a toată lumea“, „Mireasă dumnezească“. Astfel de expresii de cea mai sinceră evlavie și iubire fiască ce răsar în continuu din inimile evlavioase, sunt pline de căldura sufletească și de simțire. Nu este păcătos, fie cât de împietrit, pe care să nu-l poată întoarce Preasfânta Fecioară. Ne spun sfinții că este atotputernică prin cererea ei, adecă dobândește dela Dumnezeu tot ce cere. Prin ea s'au obținut toate darurile și virtuțile sfinților, căci Dumnezeu atât de tare a ridicat-o încât toate darurile Sale le împărtășește oamenilor prin ea, așa cum străbat razele soarelui prin sticla curată. Numai așa se poate înțelege marea evlavie avută de toți sfinții, de toți întristații vieții în toate vremile creștinătății.

Fugii de curvie, pentru că tot păcatul, care-l face omul, afară de trup este; însă cel ce curvește, întru al său trup păcătuște.

Au nu știți, că trupul vostru este biserică Spiritului Sfânt, carele locuiește întru voi, pe care-l aveți dela Dumnezeu, și nu sunteți ai voștrii?

PE MAREA VIEȚII

Fiecare din noi e un călător. Cu toții corăbiiem pe marea vieții adeseori atât de furtunoasă. Unii țin puternic cârma îndreptându-și corabia spre limanul sigur al mântuirii, alții foarte mulți, merg în voia valurilor, fără țintă hotărâtă. Soarta acestora nu poate fi decât rătăcirea și în urmă pierzarea. Apostolii toată noaptea s'au luptat cu valurile infuriate ce amenințau mica lor corăbioară când de când cu naufragiul. În zorii zilei Domnul Isus le apare îi mângăie și mântuie de primejdie, spunându-le: „*Eu sunt nu vă temeți*“. Frumoasă icoană a sufletului omenesc amenințat de viforul vieții nu odată cu prăbușirea. Atacurile crude ale pornirii noastre

rele, ce ne pricinuește multe clipe grele, răutatea omenească cu un lanț nesfârșit de fărâdelegi, unele mai crude decât altele, luptă grea a vieții, uneori aproape să ne strivească sub greutatea ei, toate acestea ne amenință cu scufundare. Un singur Mântuitor avem și noi, ca și apostolii în noaptea înviforată, pe Isus. Noi singuri lipsiți de ajutorul acestuia suntem neputincioși. În El și numai prin El putem înfrunta valurile vieții. Altfel pieirea ni este sigură. Nimeni nu s'a mântuit fără ajutorul lui dumnezeesc. Unde suntem cu Domnul nici o primejdie nu ne poate înfrica. Ne asigură ca pe apostoli: „*Eu sunt nu vă temeți*“.

SOARTA DREPTILOR

Sf. Ioan Botezătorul pentru dreptatea și virtutea lui a fost întemnițat și ucis de către desfrânatul Irod. Acest lucru nu e o întâmplare. El conține un mare adevăr și o taină. Dreptul, cel sfânt, cel bun și curat totdeauna în fața păcatosului este ca o oglindă în care se vede de minune, toată răutatea acestuia. Cel rău în cel bun vede o lege foarte serioasă, un judecător neînduplecat, vede o virtute ce prin firea ei este osânda păcatelor sale. Din această pricină toți sfinții au trebuit să sufere și încă foarte mult din partea celor răi. Fariseii jidovi au urât pe Mântuitorul fiindcă în toată conduita lui citeau judecata aspră a vieții lor. Se întreabă mulți de ce sufăr eu când fac numai bine, când sunt însuflețit de cele mai nobile sentimente. Oa-

menii răi totdeauna au prigonit pe cei buni, fie cu vorba, fie cu fapta. Dacă nu altfel atunci cel puțin cu disprețul și invidia în lăuntru lor. Dar totuși cel drept deși suferă, fericirea adevărată e de partea lui. Dumnezeu îl mângăie, și mai mult, el are nădejdea sigură a fericii vecinice, față de care, toate suferințele lui sunt cași nimic. Cel rău dimpotrivă, e lipsit de mângăierea și darul lui Dumnezeu, plăcerile josnice îl lasă totdeauna mai nefericit, groaza de osânda ce îl așteaptă îi fac viața de o tristeță nespusă. Soarta lui în veșnicie e să sufere urmările păcatelor sale, pe când a dreptilor e să se bucure de urmările suferințelor răbdate creștinește în această viață.

Bucuria dreptilor

Un nobil, care cu ocaziunea vânătorii a fost rătăcit se vede dintr'odată în mijlocul unui întins și îngrozitor desiș. Pe când asculta și pândeia plin de îngrijire, că oare află-se cineva dintre consoții lui de vânat în apropierea sa, iacă răsună din desișul pădurii un cântec admirabil. Plin de mirare își îndreptă pașii săi în partea de unde vinea versul. Cât s'a minunat însă văzând îndată după aceea pe însuși cântărețul? Acesta era un biet lepros, a cărui carne mâncată de morbul îngrozitor cădea în bucăți de pe el. „Cum se poate, ca tu să cânti voios în

această stare așa de oribilă?“ — zise nobilul cătră dânsul. „Nu am eu destul motiv de a mă bucura și a cânta?“ răspunse acela. „Uită, singurul părete, ce mă desparte de Dumnezeu, mizerabilul meu trup, pe încetul se descompune; nu peste mult mi se va ridica sufletul liber și voios la locașul fericirilor la Dumnezeu. Aceasta e bucuria mea, aceasta e cauza cântecului meu de bucurie!“ Așa ar trebui să cântăm și noi.

Străinului și săracului, dă-i cât poți, totdeauna; căci și tu poți ajunge ca dâșii! (Epictet).

ÎNTELEPCIUNEA UNUI REGE

(LEGENDĂ)

Un rege avea la curtea sa mai mulți paji (tineri nobili în serviciu la curtea regală). Aceștia sburdalnici din fire, nu se prea interesau de chestiunile religioase și se așezau la masă fără a-și face rugăciunea. Ei ziceau: „Dece oare să ne mai rugăm ca Dumnezeu să ne dea pâinea noastră cea de toate zilele, deoarece noi o căpătăm și fără a ne ruga“.

Regele, bun creștin, s'a întristat când a auzit de nepăsarea tinerilor și s'a hotărât să le dea o bună lecție.

Odată, el a dat o masă mare la care i-a invitat pe toți pajii. Aceștia voioși și foarte mândri, conform obiceiului lor s'au așezat la masă fără a se ruga lui Dumnezeu.

Pe când mâncau mai bine, sosește un cerșetor, care se așază și el la masă fără a cere nimănui voe și începu să mănânce. Pajii se uitau nedumeriți unul la altul, iar regele părea nepăsător. Cerșetorul, după ce termină, își luă toiagul și fără a zice un cuvânt părăsi sala. Pajii erau

acum scandalizați deabinelea de purtarea cerșetorului.

Atunci, regele se sculă și le spuse zâmbind cu bunătate:

„Vedeți, voi v'ați supărat pe acest om care numai odată v'a jignit cu purtarea sa. Nu vă dați seama însă, că tot așa jigniți și voi pe Bunul Tată Ceresc, în toată ziua când vă așezați la masă fără a-I mulțumi. Cât de supărat trebuie dar să fie Dumnezeu pe voi pentru nerecunoștința ce I-o arătați. Ați merita o pedeapsă cât de mare, însă Dumnezeu în bunătatea Sa nemărginită nu v'a dat-o încă. Acum că ați văzut urâciunea faptei voastre — prin exemplul ce vi l-am dat — trebuie să vă îndreptați“.

Impresionați de aceste cuvinte pajii au plecat capul rușinați și pocăiți, propunându-și fiecare, ca deacum înainte să urmeze întocmai sfatul bun dat de „înțelepciunea unui rege“.

Titica Domșa

STĂTEA MAICA ÎNDURERATĂ...

Stătea Maica îndurerată,
Lângă cruce 'nlăcrămată,
Pe când Fiul suferia.

Inima-i adânc rănită,
Sfășiată, chinuită,
O pătrunse sabia.

O, cât fu de întristată,
Acea binecuvântată
Maica Domnului Hristos!

Se frângea Maica'n durere,
Când vedea 'ntre chinuri grele
Pe-al ei Fiul preaglorios.

Cine oare nu ar plânge,
Văzând Maica cum se frânge
Într'un chin așa nespus ?!

Cine n'ar plânge 'mpreună
Cu Maria Maică bună,
Pentru Fiul ei Isus ?!

Pentru-a lumii mari păcate,
Vede-și Fiul dat la moarte,
Și sub sbiciri sfășiat.

Vede-și Fiul ei preadulce,
Chinuindu-se pe cruce,
Pân'ce sufletul și-a dat.

Maică plină de dulceață,
Moale-mi inima de ghiță:
Cu tine să plâng și eu.

Fă, ca inima-mi să ardă
De iubirea cea mai caldă
Cătră Hristos Dumnezeu.

Maică Ranele lui sfinte,
Sapămi-le adânc în minte,
Și'n inimă să le port.

Fă să plâng și eu cu Tine,
Să știu ce-a răbdat în lume
Fiu-ți pentru mine mort.

Fă să plâng Maica iubirii,
De durerea restignirii,
Până sufletul mi-oi da.

Dela tine Mamă dulce,
Care stai jelind sub cruce,
Nici când nu m'oiu depărta.

O, Fecioară 'ntre Fecioare,
Mă primește 'ndurătoare
Să plâng chinul tău nespus.

Dă-mi, o dă-mi izvor de lacrimi,
Pentru rane, pentru patimi,
Pentru moartea lui Isus.

Ranele i să mă rănească,
Sângele-i să mă 'ncălzească,
Crucea s'o iubesc cu foc.

Iar când moartea-a sta la pândă,
Maică, scapă-mă de-osândă,
Să nu văd cumplitul loc.

Doamne'n ceasul de pe urmă,
Fă, ca Maica Ta cea bună
Să mă scoată din dureri.

Când din trupul meu cel rece,
Sufletu-mi va fi să plece:
Dă-i mărirea cea din cer!

Dacă vrei să devii bun, dă-ți seama întâiu că ești rău. (Epictet)

Locul nașterii Sf. Ioan Botezătorul

O veche tradiție arată ca loc de naștere al Sf. Ioan Botezătorul micul sat *Ain Karim* așezat într'o vălcea frumoasă, la câțiva Km. de Ierusalim. În acest loc a răsunat frumoasa cântare a Preacuratei: „*Mărește suflute al meu pe Domnul...*“

Biserica Sf. Ioan Botezătorul se ridică pe locul tradițional al casei lui Zaharia, e foarte veche; azi e în stăpânirea călugărilor franciscani. Înăuntru are o mulțime de tablouri de pictori renumiți. O scară de marmură conduce în grotă (peștera) nașterii Sf. Ioan Botezătorul. De tavanul peșterii atârnă mai multe lămpi mari. Pe pereți sunt podoabe frumoase în mozaic. În tinda bisericii sunt mai multe morminte de martiri, uciși de Samaritani.

După ce părăsești biserica Sf. Ioan apuci pe drumul cel mare și ajungi la un minaret

(biserică turcească) unde se află fântâna dela care își ia numele satul: *Fântâna Fecioarei*. De aici a luat Preasfânta Fecioară apă în timpul cât a stat la verișoara sa Elisabeta.

Urcând drumul spre stânga, după ce ai trecut prin grădini frumoase așezate în forma de terasă, ajungi la poarta mănăstirii franciscane și *Biserica Vizitațiunii*. Aici se află într'o peșteră locul unde a fost ascuns Sf. Ioan de furia lui Irod când a ucis toți pruncii de 2 ani și mai mici.

Dela această biserică nu departe se află valea Sorec și pustia unde a stat Sf. Ioan până când a început a vesti împărăția lui Dumnezeu. Aici se află ruinile unei mănăstiri vechi. Sub ea este o peșteră cu un izvor, numit fântâna eremitului. Peștera e prefăcută în capelă, ce o au în pază câțiva călugări.

DE TOATE

Pedeapsa lui Dumnezeu

Intr'un ținut din Germania a venit o ploaie de insecte de plante. S'au ridicat nori negri. La început s'a crezut că sunt aburi de apă, dar s'a văzut îndată că sunt insecte mici de culoare verzue, ce au căzut cu miliardele, acoperind drumurile și câmpiile din împrejurimi, încât nu mai puteai trece din un sat în altul. Aceste insecte au produs stricăciuni mari sămănăturilor. Dumnezeu mai lovește din când în când păcatele noastre.

Groznică nenorocire

În Varșovia (capitala Poloniei) s'a prăbușit o casă cu 4 etaje acoperind sub dărâmături trupurile mai multor persoane. După miezul nopții când dormea toți adânc, deodată trosnesc încheieturile acoperișului care se lasă peste ziduri, prăbușindu-se etajele de sus mai întâi. Când vin pompierii la fața locului ca să ajute celor nefericiți, deodată se aude alt sgomot înfricoșat, și cad și cad și etajele de jos. Au murit 34 persoane, mai mulți alții au fost răniți greu.

Calomnia

Pe când petrecea sf. Filip Neri în Roma, a venit la el o femeie și i-a cerut sfat, cum s'ar putea îndrepta de obiceiul de a

grăi rău de alții. Sf. Filip a sfătuit-o să ia o găină tăiată și mergând pe străzile orașului, să tot smulgă din ea câte o peană și să o arunce. Femeia a făcut precum i-s'a spus și se întoarse înapoi la sf. Filip. — „Acum dute înapoi în oraș și culege toate penele împrăștiate“ — zise omul lui Dumnezeu. — „Asta nu o mai pot face, răspuse femeia, că vântul a împrăștiat penele“. — „Apoi vezi, precum nu mai poți aduna penele luate de vânt, așa nu mai poți aduce înapoi cele grăite. Oamenii cari le-au auzit, le-au purtat în toate părțile prin lume și nu se mai pot aduna.“ — Femeia din ziua aceea s'a îndreptat. Ar fi bine s'o facem aceasta și noi.

INFORMAȚIUNI

La Căminul Cultural Creștin din Str. Chin-tăului, Duminecă în 11 Aug. s'a jucat cu succes bun piesa de teatru „*Leac pentru femei*“ de dl Al. Lupeanu-Mein. S'au distins în roluri: Agapia Chindriș, Simeon Pop, Vasile Budeanu, Gavril V. Chindriș și Ioan Rusu. Au rolat bine: Olivia și Victoria Munteșcu, Raveca Tritean, Maria Șerban, Silvia Sabău, Lucreția Pop, Ana Maier, Faustin Rada și Gheorghe Meseșan.

Frații Terțiarți, Franciscani rom. gr. cat. din Cluj vor ținea adunare lunară Duminecă în 25 Aug. 1935 la orele 4 în Șc. primară Nr. 7 din Strada N. Iorga.